

1, Ἐπίθετον συνώνυμον τοῦ ἔνδοξος. 2, Μικρὸν ζῶον περιεργον. 3, Ἐπίθετον συνώνυμον τοῦ ἀνδρείος.

*Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Αὐγῆς

460. Φωνηεντόλιπον.

* - π - ρμ - * - π - ρμ

*Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀστεροειδῶτος Οὐρανοῦ

461. Γρῆφος.

Φτῶ χ : : χ ὀ ρίς $\frac{\text{Μονὴ λα λα λα}}{\text{Ἀύχνος λα λα λα}}$

*Ἐστία ὑπὸ τῆς Φουτανέλλας τοῦ 21

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41 386. Παρίσιοι (Πάρις, τοί.) — 387. Λαυρόν-αύριον. — 388. Ρόζα-δῶρ. — 389. Τὰ κεραμύδια. 391-393. 1, Κῶς, (Ἔσω Καί...) 2, Ἀνάθη, (ὑπερῆφανα) 3, Ρόδος, (ἀνδρείος ΣΟ ΔΟΡυφόρος...) — 394. Ἦρως, λόκος, λέων, πάνθηρ. — 395. ΕΥΗΚΟ·ΓΙΑ (ΕΥτέρπη, Ἡρακλῆς, ΚΟρίνθος, Ἴανός, Ἄστῆρ.) — 396. Πένθητας ἀργούς οὐ τρέφει ραθυμία. — 397. Ὑψηλὰ εἰσι τὰ Ἀπέρινα καὶ μεγάλα (Ἵφιλα εἰς ἦτα - ἀπ' ἐν τ - νακε μεγάλα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμῶν μὲς λέπτα 5 μόνον μὴ παρὰ 5 στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὴ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδή καὶ αἱ ἐλάχιστοι τῶν 15 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὴ κεφαλαῖα ἢ παρὰ 5 ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ἀπολογίζεται ὡς ἕξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Ἰδρῶθι ἐν Πύργῳ τῆς Ἡλείας Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῆς ΟΛΥΜΠΙΑ. Πρόεδρος Χαλασῶς Κόσμον, Ἀντιπρόεδρος Δάττης τοῦ Ὁραίου, Γενικὸς Γραμματεὺς Χαϊδεμένο Παιδί, Ταμίας Ἐνόητος Ἑλληνικῆς Φιλίας, Εἰδικὸς Γραμματεὺς Ὁραῖος Πύργιος, Σύμβουλοι Καρδία Εὐγενούς, Ἡλεκτρικὸν Ρεῦμα, Σαμψών, Ἀκουοῦν τῆς Ἐλευσίως. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου : ἡ διδασκαλίη τῆς Διαπλάσεως καὶ ἡ ἐγγραφή Ἀπόρων. Ἀποφασίζει δὲ ὁ Σύλλογος ὅπως ὑποστηρίξῃ ἐφέτος τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ. Μέλη πανταχῶθεν δεκάτ' ἀριθμοὶ 50 λέπτα κατὰ μῆνα. Διευθυνταί : Τ. Ροδόπουλος, Πύργων. (H,711)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ (H,712)

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΦΙΛΟΙ,

Κονίη Λατρούμικου κόμματος ἀποφασίει, ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος ἵνα τὸν εὐγενὴ τοῦ δημοφιλίστου ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ἀτομικῶς καὶ διὰ τῆς ἰδίας ὑποψηφιότητος ὑποστηρίξω.

Τῆς βαρυτάτης ταύτης ἐκτιμήσεως σύμπαντος Λατρούμικου κόμματος, τῆ ἀπὸ τετραετίας ἀδόλω καὶ εὐκρινεῖ αὐτοῦ συνεργασίῃ μὴ ἀγνωμονῶν, καὶ ἀποδεχόμενος ἐμὴν ὑποψηφιότητα, στέλλω ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ σπαδοῦς, φίλους καὶ παλαιούς συνεργάτας, πρὸς οὓς ὑπενημίτων τρόπαια παρελθουσῶν ἐποχῶν, ὑποδεικνύω ἀπὸ ταῦδε κολοσσῶν ἐφεταμένῳ ὀριζήθω. γεινησόμενον ὑπὸ ἐκείνων οἴτινες, πλειότερον ἢ ἄλλοτε ἐτελειοποιήθησαν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς πολιτικῆς τακτικῆς.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ (H,713)

Ἀναλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια (fantaisie) πανταχῶθεν. — Πηγελοπῆ Σ. Σολωμωνίδου, Ἐφημερίς Ἀμάλθεια Σμύρνη (Μικρὰ Ἀσία). (H,709)

Παύλῳ πρὸς τὸ παρὸν ἀναλλαγὴν δελταρίων, θερμῶς εὐχαριστοῦσα πάντας ἀποστείλαντάς μοι. — Ἄννα Μαραμπούτη. (710)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

Χοῖοι ὑπόσχονται λευκοτάτην ψῆφον «Αἰγυπιακῆ Ἐνώσει» καὶ δὴ εἰς Χίους ὑποψηφίους Πάρουσαν Ἑλλάδα, 25ην Μαγνίτου, Ἑλληνίδα Μητέρα. — Χίων ἀντιπροσωποῖ : Νάσαρχος Σαλαμίνος, Χιακὸς Λιμνὴν (Ἐνωτικῶν). (H,715)

Στὴν Ἑλληνίδα Μητέρα ὑπόσχομαι ἐκθρομοτάτην ὑποστήριξιν κατὰ τὸ Δημοψήφισμα. — Σεληνολέτρις. (H,716)

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908

Δηλούμεν ἐνθερομοτάτην ὑποστήριξιν τῷ Μαγεμένῳ Ἀκουοῦν καὶ Ὀνειροπόλῳ τῆς Δόξης ἐν τῷ Δημοψήφισματι. — Ἡρώϊς τοῦ Μεσολογγίου, Μέλλουσα Φιλολόγος, Ἀδρυφίλιος Ἡώς, Νηρηῖς τοῦ Αἰγίου. (H,718)

ΙΔΕΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτὴ σας, Μελαγχολικῆ Ὀνειροπόλος καὶ Ἀνοιξίς τῆς Ζωῆς, ὀλόθερμης εὐχῆς. — Ἀνεμῶν, Ἄνθος Ἀγροῦ, Ἀωροθεά. (H,720)

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1908

Εἰς τὴν κληρωσίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2847, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων κληρωσίδης, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ ἔτος 1908 ἐντὸς τῆς ταχθείσης τελευταίας προθεσμίας, ἥτοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1908.

- Ὁ ἀριθ. 929 ἐκέρδισεν τὴν Λαχειοφόρον Ὁμολογίαν.
» » 1492 ἐκέρδισεν τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν.
» » 227 ἐκέρδισεν τὸ ὄρολόγιον τῆς τσέπης.
» » 2363 ἐκέρδισεν τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Δεξικόν.
» » 1817 ἐκέρδισεν τὸ Λεύκωμα διὰ συλλογὴν γραμματοσήμων.
» » 669 ἐκέρδισεν τὸ Λεύκωμα διὰ συλλογὴν δελταρίων.
» » 30 ἐκέρδισεν τὸ δευτητηρίον ὄρολόγιον.

ΔΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

Φαίνεται πῶς ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα θὰ ἐλησφονήσῃ τὴν παροιμίαν ὅτι ὄπιστος κοροϊδεύει τὸν ἄλλον κοροϊδεύει τὸν ἑαυτὸν του. καλὰ θὰ κάμῃ λοιπὸν νὰ παύσῃ τὰς κοροϊδίας, διότι θὰ τὴν πάθῃ πολὺ. — Ἐδνητῆς Ὀνητῆ καὶ Σα. (H,722)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣ» ΜΥΤΙΑΙΝΗΣ

Ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου τοῦ Συλλόγου «Ἑλπίς» γινήσεται τὴν 16 Νοεμβρίου. (H,723)

Τὶ ἐπαθεῖς, Βαρῶνε μου, γράφεις καὶ τρέχεις σὰν τρελλός; Σὲ ἔκαμαν νευροσπασίον, μὴν εἶσαι παλαβός; — Ἐν τῷ Παροδορμῶν: — Τόσο μὴ μοῦ τραβᾷ σακκάκι, θὰ γερμίσω μὲν! — Δὲ βαρῶσαι, Νυκτοκόρακα! — Μετ' ὀλίγον: Μπλά! Μπλού! Τράκι! Τρούκι! Πά! Νυκτοκόραξ Τόσος ἐγχερομοσακίθησαν, σακκάκι! ἔσχισε, καπέλλο βούλιαξε, πλευρὰ ἔσπασαν. Πανταλόνι Τόσου... ἀπεργία. (H,724)

Ἀποῦ νὰ σᾶς φῆν τὸ Κανόνι τοῦ Μισῆ Μπουρλή, Ἰδανικότητα καὶ Βασιλοπούλα, γιὰ φουρούλα Βράκα μ' ἐπῆρατενε; ἄλλοι... ἦντα σᾶς τρέχει κ' ἂν τὸ μᾶθ' ἡ τσάτσα μου! — Νυκτοκόραξ. (H,725)

Ἀκουσε, Βασιλόκαί, ἕνα νέον γινκὸν ἀνεκδοτόν ποῦ ἔμαθα ἐσχάτως: «Κουρουδάκης τις συνοδεύων ἄδικον κατάσχεσιν οἰκίας πατριώτου, ἐνθ' αἱ ἀρχαὶ κατεγίνοντο εἰς τὴν σφάγισιν ἐπίπλων, οὗτος τὰ ἑαυτοῦ θυλάκια ἐσφράγιζε (ἐγέμιζε) διὰ τεμαχίων μουσταλευριάς εὐρισκομένων ἐν τοῖς πινακίοις πρὸς ἀποξήρανσιν.» — Νυκτοκόραξ. (H,726)

Φίλατοι Τάκη καὶ Γιώργε, εἴθε αἱ εὐχαί σας νὰ ἐξεπληροῦντο... ΡΗΓΟΛΕΤΟΣ. (H,727)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἡμῶν ἀπρεσβία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ:
Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίαν... 8,-
Ἐξάμηνος... 4,50
Τρίμηνος... 2,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λ.π. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαργάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1908

Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 49

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Ζ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Ἴδε Διάπλασιν ε. ε. σελ. 102)

1, Νέτ. Δ. Παπαδόπουλος (Ναυτοπάις τῆς Δόξης) ταμίας τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ Συλλόγου «Ἀγῶνας», Κορυφαῖον τῶν Ὁμαδῶν. — 2, Συμεὼν Ι. Ἀρξίμανογλου (Σίβαδος). — 3, Ἐλένη Μ. Αὐγερινῶ (Ἀθηνῶν Βασιλοπάις), πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Ὁραία Χίος». — 4, Ἀσπασία Α. Τσιτσικλή (Πεταλοῦδα τοῦ Ἀγροῦ). — 5, Αἰμιλία Μ. Καραβία (Φιλόπατος Ἑλληνοπούλα), γραμματ. καὶ ταμίας τοῦ τῆος ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Ἑλληνικὴ Νεότης». — 6, Γεώργιος Χ. Παλογεωργῆς (Φιλελεύθερος). — 7, Ἐμμ. Κ. Ἀναγνωστόπουλος (Χρυσόμαλλος Πειραιῆς). — 8, Ἀλέξ. Ν. Μαλλοῦχος (Κυανόλευκον Ἀδάρον). — 9, Δημ. Σ. Γκίνης (Ἵμνος τῆς Ἐλευθερίας). — 10, Σπυρ. Θ. Βογιατζῆς (Ζήτω ἡ Ἑλλάς). — 11, Περ. Σπ. Ζαχαρίτσας (Ἡρώδη Κρήτη). — 12, Ι. Α. Χρυσόχοῦ (Προσφιλιῆς Ἀνάμνησις). — 13, Σπυρ. Ι. Κολλινατίης (Χονδροκέφαλος). — 14, Χρυσόφ. Ι. Σαρρῆς (Ἀργεῖος Ερμῆς).

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Είπε άργά, παρετήρησεν ο Θωμάς.

— Μ' αν έπηγαίναμε 'ετό θέατρο, δέν θάργούσαμε περισσότερο ; άπήντησεν ο μικρός.

Η λογικωτάτη αυτή παρατήρησις έπεισε τόν Κερουέλ, ο οποίος εξήλθεν εύθυς με τόν άνεψιόν του. Καθ' όδον συνώμιλησαν, φυσικά, περί τών γεγονότων τής ημέρας.

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Πώς σου φάνηκε ή Άνίτα, θεϊέ ; Δέν έχει πολλή χάρι ; δέν έχόρεψε θαυμάσια 'ετό σχολινί ;

ΘΩΜΑΣ :— Θαυμάσια, ναί. Παρατηρώ όμως, παιδί μου, ότι έχεις μεγάλην οικειότητα μαζί της.

ΧΡΗΣΤΟΣ, μελαγχολικός :— Τήν ίδια παρατήρησι μού έκαμε και ή κυρία Λεντούκ. Κ' εγώ τής είπα πώς ή Άνίτα είναι πολύ δυστυχισμένη... Τήν κτυπούν, και τήν άφίνουν νησιτική τις περισσότερες φορές.

ΘΩΜΑΣ :— Γονείς της είναι... Έχουν τó δικαίωμα να τήν κάνουν ό,τι θέλουν.

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Όχι' ο Άντώνιος και ή Εύφημία δέν είναι γονείς της.

ΘΩΜΑΣ, έκπληκτος :— Άλλά ;

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Τήν ηύραν 'ετό δρόμο και τήν έκαμαν θεατρίνα.

ΘΩΜΑΣ, σκεπτικός :— Παιδι έκθετο λοιπόν !

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Σάν και μένα, θεϊέ μου.

ΘΩΜΑΣ, ζωηρώς :— Σώπα, Χρήστο ! δέν είναι τό ίδιο...

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Τί τά θέλεις, θεϊέ μου, ή Άνίτα είναι πολύ δυστυχισμένο κορίτσι. Δέν έχει κανένα να τήν υπερασπισθή. Τής επρότεινα ναφίση τούς κακούς της κυρίου και να έλθη 'ετό σπίτι μας.

ΘΩΜΑΣ :— Μά... παιδί μου... μ' αυτό αναλαμβάνεις μεγάλη εύθύνη... Κι' εκεινη δέχθη ;

ΧΡΗΣΤΟΣ, με λύπη :— Όχι... Δέν θέλει ναφίση τόν Άντώνιο...

ΘΩΜΑΣ :— Από εύγνωμοσύνη ;

«Ο ένωμοτάρχης ώνομάζετο Πάνδωρος...» (Σελ. 390, *στ. γ')

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Κάθε άλλο' από φόβο μή τήν σκοτώση...

ΘΩΜΑΣ :— Νά τήν σκοτώση ; ! Τρελλάθηκες, Χρήστο ; Αυτή ή μικρή, για να σε κάμη να τήν λυπηθής περισσόνερο, σου είπε ένα σωρό ψέμματα.

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Μού είπε όλη τήν αλήθεια... Νάξερεις πόσα άλλα μού είπει!.. Καί πρέπει μάλιστα να σου τά 'πώ. Άλλά θά μού υποσχεθής, θεϊέ μου, ότι δέν θά κάμη λόγο σε κανένα.

ΘΩΜΑΣ :— Αυτό εξαρτάται... Πέ μου πρώτα τί τρέχει, και θά ιδούμε.

ΧΡΗΣΤΟΣ, πλησιάζων :— Νά, ο Άντώνιος και ή Εύφημία έχουν κάμη συνωμοσία να κλέψουν τόν πύργο... Τούς άκουσε τή νύκτα ή Άνίτα, που τά έλεγαν σιγά-σιγά 'ετό καμαράκι τους...

ΘΩΜΑΣ, έντρομος :— Τί μού φάλλεις εκεί!...

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Τήν αλήθεια, θεϊέ μου. Άν δέν με πιστεύεις, ρώτησε τήν Άνίτα να σου 'πη τί άκουσε πίσω απ' τόν ξυλότοχο... Ένόμιζαν πώς κοιμάται!...

ΘΩΜΑΣ :— Αδύνατο !... Και όμως... γιατί όχι ;... Υπάρχουν και κακοί άνθρωποι 'ετόν κόσμο !... Για, να εξετάσωμε καλλιτέρα !...

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Έννοείς τώρα, θεϊέ μου, γιατί περιποιούμαι τόσο τήν Άνίτα. Δέν θέλω να πάθουν κανένα κακό οι αγαπητοί μας φίλοι... ο Φρειδερίκος και ή Καρλόττα... γι' αυτό !

ΘΩΜΑΣ :— Πολύ σοβαρά αυτά που μού είπες. Χρήστο μου ! Είσαι έτοιμος να τά επαναλάβής ένώπιον του κ. ένωμοτάρχου ;

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Ναι, θεϊέ μου, άφου είναι αλήθεια !

Τó παιδίον έκοιμάτο πρό μιάς ώρας, και ο Θωμάς έβοηθούσε τήν Μαριάνναν εις τήν τακτοποίησιν τών σκευών του καπηλείου.

Τó μυστικόν τής Άνίτας τόν είχε τόσο σκεπτικόν, ώστε ή σύζυγός του τό παρετήρησε.

— Κάτι μού κρύβεις ! τῷ είπεν έξαφνα, ισταμένη εμπρός του.

Και ο Θωμάς, ο οποίος κατά βάθος άλλο δέν ήθελε, τής τά εξεμυστηρεύθη όλα.

Εις τήν άρχήν, ή Μαριάννα έταράχθη πολύ' αλλά γρήγορα άνέκτησε τήν ψυχραιμίαν της.

Έπεδοκίμασε τήν άπόφασιν του Θωμά να καταγγείλη τήν συνωμοσίαν εις τόν ένωμοτάρχη, τόν έκτελούντα χρέη άγροτικού αστυνομου, τῷ έσύστησεν όμως να ενεργήση με πᾶσαν προφύλαξιν δια να μή κινήση τας ύποψίας και να μήν έκθέση εις κίνδυνον τó άθωον πλάσμα, τό όποιον κατέδιδε τούς κακούργους.

— Έπιτέλους, είπεν, αν ή Άνίτα κινδυνεύη εις τό παραμικρόν, τήν παίρνουμε 'ετό σπίτι μας. Όταν ύπάρχη ψωμί για τρεΐς, ύπάρχει και για τέσσερις. Τί λές, Θωμά ;

Άντί άπαντήσεως, ο Θωμάς, συγκεκινημένος, ήσάσθη τήν σύζυγόν του.

**

Τó «άρχηγείον» τής χωροφυλακής εύρίσκετο εις τό άλλο άκρον του Λενεβέν, επί τής όδου του Σαιν-Μαιν.

Η «ένοπλος δύναμις» άπετελείτο από τέσσαρας χωροφύλακας και τόν ένωμοτάρχη.

Ο ένωμοτάρχης ώνομάζετο Πάνδωρος. Ειρηνικώτατος, αγαθώτατος εις τήν ιδιωτικήν του ζωήν, ήτο αυστηρός και άμελιτικός εις τήν εξάσκησιν τών καθηκόντων του. Όλη ή έξοχή τόν έτρεμε. Και όσάκις αι μητέρες ήθελαν να κάμουν τά μικρά των να ήσυχάσουν, τά έφοβέριζαν ότι θά φωνάζουν τόν Πάνδωρον.

Ο ένωμοτάρχης συνέτασεν ήσυχως τήν αναφοράν του, καπνίζων τήν πίπαν του, όταν ο ύπρητέης του άγγήγειλεν : — Ο κύριος Θωμάς Κερουέλ και ο άνεψιός του.

— Άς έλθουν μέσα ! διέταξεν ο Πάνδωρος έκπληκτος κάπως δια τήν πρωινήν αυτήν επίσκεψιν. (Η ώρα ήτο όκτώμισυ).

— Πώς ήταν αυτό ; εξηκολούθησε, δεικνύων καθίσματα εις τούς έπισκέπτας του.

— Σπουδαία πράγματα ! άπήντησεν ο Θωμάς.

Και χωρίς άλλο προόμιον, επανέλαβε λέξιν προς λέξιν τήν χθεσινήν έκμυστήρεσιν του Χρήστου.

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ, ζύνων τήν μύτην του :— Διάβολε !... Διάβολε !.. (Στρεφόμενος προς τόν Χρηστον) Είσαι βέβαιος, μικρέ μου, ότι δέν σ' έγέλασαν ;

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Η Άνίτα μού τά είπε. Και ή Άνίτα δέν λέει ψέμματα ποτέ.

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ, στρήφων τó μουστάκι του :— Ποιά είναι αυτή ή Άνίτα ;

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Ένα κοριτσάκι έκθετο... Παίζει 'ετό θέατρο του κυρίου Άντωνίου.

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ :— Έκθετο ; !... Έ, κύριε Κερουέλ. Η ύπόθεσις περιπλέ-

κεται. Πρέπει να μου φέρετε εδώ αυτή τή μικρή...

ΘΩΜΑΣ :— Άν τό μάθουν ;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ :— Έχετε δίκη. (Σιγήφει πάλιν τó μουστάκι του) Έν τούτοις πρέπει να εξελέγξω τήν κατάθεσιν του άνεψιού σας. Άχ, κύριε Κερουέλ ! Τί βάσανα ! Ημεθα τόσο ήσυχοι 'ετό Λενεβέν, και ήλθαν οι παληροθεατρίνοι να μᾶς κάμουν φασαρίες !...

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Νά μιλήσω εγώ τής Άνίτας ;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ :— Δέν ώφελεϊ τίποτε. Πρέπει να τήν ανακρίνω μόνος μου. Αυτοί είναι οι τύποι, κύριε Κερουέλ. Γίνεται μία καταγγελία : Στριζεται ή δέν στριζεται ;... Έννοείται ότι δέν είμπορώ να ενεργήσω έτσι, ετά κουτουρού. Έχω εύθύνη ! Άντιπροσωπεύω εδώ, εις τό Λενεβέν, τήν έξουσίαν, τόν νόμον. Τί θά έλεγαν οι κατώτεροί μου, αν εγώ, ο Πάνδωρος, ο ένωμοτάρχης των, τούς ξεκουνούσα άδικως και παραλόγως ; Διάβολε !... Διάβολε ! Τί ιστορία !...

ΘΩΜΑΣ :— Δέν μπορείτε να έρωτήσετε αυτούς τούς ανθρώπους, με ποίον δικαίωμα έχουν 'ετό θεάτρον των τόσο μικρό κορίτσι ;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ, κτυπών τó μέτωπόν του :— Λαμπρά ιδέα, κύριε Κερουέλ ! Τήν πρόφασιν μᾶς τήν δίδει ο νόμος, και ο νόμος δέν χωρατεύει ! Άπαγορεύεται, σου λέει, να εργάζωνται τά ανήλικα παιδιά, άγόρια ή κορίτσια. Και μάλιστα τήν νύκτα. Τί λαμπρά ιδέα ! Θα προσκαλέσω εδώ τόν διευθυντήν του θεάτρου και τήν μικράν Άνίταν. Και θά τούς εξετάσω χωριστά.

ΧΡΗΣΤΟΣ :— Νά μή τής κάμουν όμως κανένα κακό, κύριε Ένωμοτάρχη ;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ :— Ησύχασε, μικρέ μου. Η προστατευομένη σου δέν τρέχει κανένα κίνδυνον.

ΘΩΜΑΣ :— Και τί θά τούς κάμετε αυτούς τούς θεατρίνους, όταν πεισθήτε... ;

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ :— Διάβολε ! διάβολε !... Δέν είναι πολύ εύκολο... Για να τούς βάλω 'ετό φρέσκο, πρέπει πρώτα να τούς συλλάβω...

ΘΩΜΑΣ :— Φυσικά, θά τούς συλλάβετε πρώτα !

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ, συνεχίζων :— Νά τούς συλλάβω επ' αυτοφώρ !

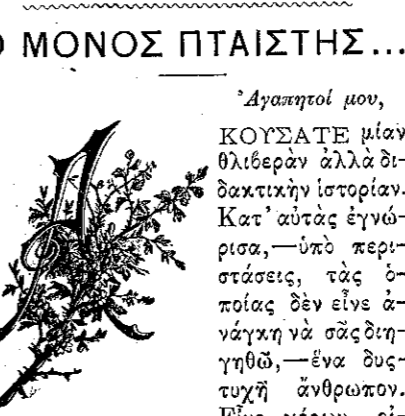
ΘΩΜΑΣ, έκπληκτος :— Ά ! με άλλους λόγους, πρώτα πρέπει να τούς άφίσωμε να μᾶς κλέψουν, και έπειτα να φωνάξουμε : «Πιάστε τους !»

Ο ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ :— Δέν είπα αυτό, κύριε Κερουέλ. Άλλά μ' έννοείτε... πώς είναι δυνατόν να καταδικάσωμεν τούς άνθρώπους μόνον δια τας προθεσεις των ;

ΘΩΜΑΣ :— Σᾶς έννοώ. Ωστε θεωρείτε τήν επίσκεψίν μας περιττήν ;

οχι συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΤΑΙΣΤΗΣ...

Αγαπητοί μου, ΚΟΥΣΑΤΕ μίαν θλιβεράν αλλά διδακτικήν ιστορίαν. Κατ' αὐτάς έγνώρισσα, — υπό περιστάσεις, τας όποιίας δέν είνε άνάγκη να σᾶς διηγηθῶ, — ένα δυστυχῆ άνθρωπον. Είνε γέρον, οικογενειάρχης, πτωχός και χωρίς εργασίαν. Φαντασθήτε πόσον ύποφέρει !... Μού έζήτησε, με θαυμαστήν εύλωπίαν, όλίγα χρήματα και εργασίαν. Χρήματα δέν είχα να τού δώσω, μίαν μικράν όμως εργασίαν ήμπορεσα να τού προμηθεύσω. Ούτως έλαβα άφορμήν να τόν γνωρίσω καλλιτέρα. Και όσον τόν έγνώριζα, τόσοσν έθαύμαζα τά πολλά του προτερήματα. Έχει ώραιότες τρέπουσ, είνε συμπαθητικός, όμιλεϊ εύμορφα, ζωηρά και έξυπνα, ξεύρει γράμματα, καλλιγράφει και όρθογράφει, έχει γνώσεις, έχει πείραν του κόσμου...

Και έλεγα με τόν νούν μου : Πώς αυτός ο άνθρωπος, με τόσα προτερήματα, δέν κατώρθωσε να κατασταλάξη τούτην οικογενειάρχην και προσεπάθησε να τόν βοηθήση, τόν εγκατέλειψε μετ' όλίγον μετανοημένος. Διότι συνήγτα αϊφνης τό ελάττωμα του χαρακτήρος του, και προσέκοπτε κατά τής μαύρης του αχαριστίας.

Είνε περιττόν να σᾶς είπω, ότι τόν εγκατέλειψα κ' εγώ. Τόν άποφεύγω τώρα όσον είμπορώ και δέν φροντίζω πλέον να τού εύρω προστάτας και εργασίαν. Διότι γνωρίζω πλέον καλά, ότι άργά ή γρήγορα θά τό μετανοήσω... Άλλά τό μυστήριον του φαινομένου δέν εξήγηθη ; Ο μόνος πταιστής, ο μόνος ύπεύθυνος δια τήν σημερινήν του δυστυχίαν, δέν είνε λοιπόν αυτός ο ίδιος ; Άλλος κανείς ! Από μικράς ηλικίας ο άνθρωπος αυτός δέν εφρόντισε να χαλιναγωγήση τά πάθη του και να διαμορφώση τόν χαρακτήρα του κοινωνικώς. Εμάνθανε γράμματα, έσώρευε γνώσεις, άλλ' άφινε να τόν κυριεύη ή ανυπομονησία και ή όργή. Βίαιος και άπότομος θά υπήρξε πάντοτε, βεβαιότατα, και δι' αυτό κατήντησε τώρα εις τά γεράματα, ρακενδύτης, έλειεινός, να ζητή και να μήν εύρίσκη. Κανείς δέν τού πταιεί δια τούτο. Ο μόνος πταιστής είνε αυτός.

Και ιδού τό διδάγμα τής θλιβεράς αυτής ιστορίας. Δέν άρκει να μανθάνετε γράμματα και να σωρεύετε γνώσεις. Αυτά δέν είνε τά μόνα έφόδια τής

Μήπως κλέπτει ; ύποπτεύθηκα. Όχι, μού άπήντησαν όσοι τόν έγνώριζαν, είνε

τίμιος άνθρωπος. Μήπως πίνει ; Όχι, μ' έβεβαίωσαν οι ίδιοι, ούτε πίνει, ούτε καπνίζει. Μήπως είνε όκνηρός ; Άλλά τήν μικράν εργασίαν που τού έδωσα, μού τήν έκαμε όχι μόνον τελείως αλλά και γρηγορώτατα. Τί να είχε λοιπόν ;

Τό ανεκάλυφα κατά σύμπτωσιν, και σᾶς βεβαίωδ ότι δέν εξεπλάγην διόλου.

Ο άνθρωπος αυτός, αγαπητοί μου, έχει κακόν χαρακτήρα. Είνε βίαιος, άπότομος, ανυπόμονος, θυμώδης, ύβριστής. Και πάντοτε κατορθώνει ούτω να φαίνεται άχαριστος προς εκείνους, οι όποιοι τόν εύεργετούν. Η καλωσύνη του, ή εύγένειά του, είνε προσωπεύον αυτό, και δειγνεται όποιος είνε. Τοιούτος δε έδειχθη και προς ένα φίλον μου, προς τόν όποιον έτυχε να κάμω λόγον περι τού πεινώντος ανθρώπου και να τόν παρακαλέσω να τόν βοηθήση.

— Καλέ, για τόν τάδε μού λές ; μού άπήντησε. Ξέρεις τί παληάνθρωπος είνε ; Ξέρεις πόσα έκαμα εγώ γι' αυτόν ;... Και όμως μ' έβρισε βαναυσότατα και όλίγον έλειψε να σηκώση και τό χέρι του να με κτυπήση.

Νά το λοιπόν ! αυτό ήτο !... Έξηκολούθησα, από περιέργειαν τώρα, τας έρεύνας μου και έπέισθην εις τήν έντέλειαν. Κάθε άνθρωπος, ο όποιος έλυπήθη τυχόν, όπως εγώ, τόν αναξιοπαθούντα οικογενειάρχην και προσεπάθησε να τόν βοηθήση, τόν εγκατέλειψε μετ' όλίγον μετανοημένος. Διότι συνήγτα αϊφνης τό ελάττωμα του χαρακτήρος του, και προσέκοπτε κατά τής μαύρης του αχαριστίας.

Είνε περιττόν να σᾶς είπω, ότι τόν εγκατέλειψα κ' εγώ. Τόν άποφεύγω τώρα όσον είμπορώ και δέν φροντίζω πλέον να τού εύρω προστάτας και εργασίαν. Διότι γνωρίζω πλέον καλά, ότι άργά ή γρήγορα θά τό μετανοήσω... Άλλά τό μυστήριον του φαινομένου δέν εξήγηθη ; Ο μόνος πταιστής, ο μόνος ύπεύθυνος δια τήν σημερινήν του δυστυχίαν, δέν είνε λοιπόν αυτός ο ίδιος ; Άλλος κανείς ! Από μικράς ηλικίας ο άνθρωπος αυτός δέν εφρόντισε να χαλιναγωγήση τά πάθη του και να διαμορφώση τόν χαρακτήρα του κοινωνικώς. Εμάνθανε γράμματα, έσώρευε γνώσεις, άλλ' άφινε να τόν κυριεύη ή ανυπομονησία και ή όργή. Βίαιος και άπότομος θά υπήρξε πάντοτε, βεβαιότατα, και δι' αυτό κατήντησε τώρα εις τά γεράματα, ρακενδύτης, έλειεινός, να ζητή και να μήν εύρίσκη. Κανείς δέν τού πταιεί δια τούτο. Ο μόνος πταιστής είνε αυτός.

Και ιδού τό διδάγμα τής θλιβεράς αυτής ιστορίας. Δέν άρκει να μανθάνετε γράμματα και να σωρεύετε γνώσεις. Αυτά δέν είνε τά μόνα έφόδια τής

μελλούσης επιτυχίας σας. "Όσον είσθε νέοι, έσσην είνε άκμή καιρός, πολεμήσατε γενναίως τά έλαττώματά σας. Μή τάφισετε να γιγαντωθούν και να σας κυριεύσουν. "Έν μόνον, είνε ικανόν να σας κάμη δυστυχείς εις όλην σας τήν ζωήν!

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Δ'.—*Έξη αυγά φρέσκα.*

"Ο μικρός παραμάγειρος του Μάγου είνε άφηρημένος. "Ο κύριός του τόν διέταξε ναγοράση αυγά και τόν έλησμόνησε. — Θα τιμωρηθής! τόν φωνάζει θυμωμένος πήγγαινε γρήγορα να πάρης τόν καπέλλο μου και έλα εδώ!

"Ο μικρός παραμάγειρος έπιστρέφει κρατών τόν καπέλλο τού κυρίου του και τρέμων... "Ο ταχυδακτυλογράφος τού δίδει τότε μιά καταπακιά... "Ο μικρός άνοίγει τόν στόμα του και βγάξει από μέσα έν αυγό, τόν όποιον ό ταχυδακτυλογράφος παίρνει και τόν βάζει μέσα εις τόν καπέλλο. . . Αυτό έπαναλαμβάνεται έξη φορές. Μετά τούτο, εις τόν καπέλλο υπάρχουν — και έπιδεικνύονται — έξη αυγά φρέσκα. "Ο μικρός παραμάγειρος τά παίρνει και πηγαίνει ήσυχα να κάμη τήν όμελέτην του.

Διά να έκτελέσετε αυτό τόν παιγνίδι, πρέπει πρώτα να συνεννοηθήτε με τόν βοηθόν σας, ό όποιος θα σας χρησιμεύση ως παραμάγειρος.

Σεις δέν έχετε να κάμετε άλλο, παρά να μάθετε να κρατήτε έν αυγό εις τήν παλάμην τής δεξιής χειρός, όσω τόν δυνατόν άνοικτής, — όπως βλέπετε εις τήν δεξιή εικόνισαν τής εικόνας μας, — ώστε οι θεαταί να νομίζουν ότι δέν κρατείτε τίποτε.

Διά τούς έξ έπαγγέλματος ταχυδα-

κτυλογράφους αυτό είνε τόν μόνον εύκολον. "Αλλά και σεις εμπορείτε να τόν κατορθώσετε με μικράν εξάσκησην και με τόν έξης τέχνασμα: "Αντί να πάρετε έν αυγόν οιονδήποτε, διαλέγετε ένα μικρόν και τόν βράζετε έως να σφιξή. Τήν στιγμήν που θα τόν βγάλετε από τόν βρασόν νερό, σκουπίσατέ τόν καλά με μίαν πετσέταν και τρίψατέ τόν καντού μ' ένα κομμάτι άσπρο κερι καθαρόν. "Έτσι προπαρασκευασμένον τόν αυγόν, θα εμπορείτε να τόν κρατήτε πολύ εύκολώτερα, με τόν τρόπον που είπαμεν.

"Ο βοηθός σας, ό μικρός παραμάγειρος, πρέπει να μάθη να κρύπτη εις τόν στόμα του έν μικρόν αυγόν. Πρέπει να γυμνασθή έμπρός εις τόν καθρέπτην ώστε να κατορθώση να διατηρή φυσικόν τόν πρόσωπόν του, χωρίς κανένα μορφασμένον προδίδοντα ότι μέσα εις τόν στόμα του υπάρχει αυγόν. Πρέπει άκμή να γυμνασθή, άνοιγων τόν στόμα του, να ώθή τόν αυγόν όλίγον προς τά έξω, με τήν χείλην του και με τήν γλώσσάν του, καθώς βλέπετε εις τήν άριστερά εικόνισαν τής εικόνας μας. Τίποτε άλλο.

Και ή παραστάσις άρχίζει. "Ο μάγος, ό όποιος είχε κρύψη κάπου τόν σκληρόν του αυγόν, τόν άλειμμένον με κερι, τόν παίρνει με τρόπον διά τής δεξιής χειρός, διά τής όποιας εμπορεί να κρατή συγχρόνως και τήν μαγικήν του ράβδον, αλλά με προσοχήν ώστε νά μή φαίνεται τόν αυγόν.

"Όταν ό παραμάγειρος διαταχθή να φέρη τόν καπέλλον, έξέρχεται διά μίαν στιγμήν, και τότε άκριβώς, που δέν θα τόν βλέπουν, χώνει τόν αυγόν εις τόν στόμα του. Κατόπιν έπιστρέφει εις τήν σκηνήν, κρατών έμπρός του, με τά δύο χέρια, από τά χείλη, τόν καπέλλον, μέσα εις τόν όποιον υπάρχουν από πριν τέσσαρα αυγά.

Οί δύο των τότε τοποθετούνται όπως τούς βλέπετε εις τήν εικόνα.

Μόλις δεχθή τήν πρώτην καταπακιάν εις τόν όπισθεν μέρος τής κεφαλής, ό παραμάγειρος άνοίγει όλίγον τόν στόμα του και δείχνει τόν έντός αυτού αυγόν, όπως είπαμεν. Τότε ό μάγος πλησιάζει τόν δεξιόν χέρι ως διά να πιάση τόν αυγόν σκεπάζει ούτω τόν στόμα τού παραμαγείρου, ό όποιος έπωφελεΐται τής στιγμής διά να τόν κλείσει, εισάγων πάλιν όλον τόν αυγόν. Συγχρόνως ό μάγος μεταθέτει από τήν παλάμην εις τόν άκρον των δακτύλων του τόν ιδιόν του αυγόν και τόν παρουσιάζει προς τήν όμήγυριν, κρατών αυτό διά τού δείκτου και τού μεγάλου δακτύλου, και φωνάζων: «Ένα!» "Έπειτα τόν βάζει μέσα εις τόν καπέλλον, και κάμηει ότι τόν άφίνει, ενώ

πραγματικώς, τήν ώρα που εύρίσκεται τόν χέρι του μέσα εις τόν καπέλλον, μεταθέτει πάλιν τόν αυγόν εις τήν παλάμην και τόν παιγνίδι ξαναρχίζει, έπαναλαμβάνεται δέ τρεις άκμή φορές. "Αποτέλεσμα: τέσσαρα αυγά φρέσκα.

Διά τόν πέμπτον αυγόν, ό μάγος δέν κάμηει τόν ίδιον. Τήν πέμπτην φοράν, δηλαδή, άφίνει πραγματικώς μέσα εις τόν καπέλλον τόν αυγόν του και άποσύρει τόν χέρι του άδειανόν. Τόν δείχνει μάλιστα προς τούς θεατάς, οι όποιοι δέν εμπορούν πλέον ναμτιβάλλουν ότι τά αυγά δέν έτέθησαν πραγματικώς μέσα εις τόν καπέλλον.

Μένει τόν έκτον αυγόν. Είνε εκείνο, τόν όποιον ό παραμάγειρος έκρατούσεν ως τώρα εις τόν στόμα του. Τήν έκτην φοράν ό μάγος δέν τόν σκεπάζει με τόν χέρι του. "Απεναντίας τώρα τόν κρατεί χαμηλώτερα, όπως εις τήν εικόνα μας, διά να φανή καλά ότι τόν αυγόν πίπτει πραγματικώς εις τήν παλάμην του, έπίσης δέ έμφαντικώς, και αυτήν τήν φοράν, τόν τοποθετεί μέσα εις τόν καπέλλον.

"Ο τρόπος με τόν όποιον. . . γεννώνται τά δύο τελευταία αυγά, κειθει τελείως τούς θεατάς ότι πρόκειται περι θαύματος, προς επικύρωσιν δέ ό μικρός παραμάγειρος περιέρχεται τήν όμήγυριν έπιδεικνύων εις ένα έκαστον τόν καπέλλον τού κυρίου του και τόν περιεχόμενον του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Σημείωσις τής Διαπλάσεως.—Τόν άρθρίδιον αυτό ό ψυχογυίός μου "Ανανίας μου τόν ειχεν άφισή προς δημοσίευσιν πριν να πάρη τά μάτια του και να φύγη από τόν γραφείον. "Αλλ' ή έλλειψις τόπου ή ή οδτοπία — διά να μεταχειρισθώ τήν ιδίαν του άλογοπαικτικήν έκφρασιν, — μ' έκαμε να τόν αναβάλω μέχρι σήμερα.

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Τόν άμάξι έπλησίασε και ό Λούλλης μετά βίας έκράτησε μίαν κραυγήν θριάμβου. "Ητο φορτωμένον με άχυρον!... "Εσώθη! Χωρίς δισταγμόν, έδιάλεξε τήν στιγμήν, κατά τήν όποιαν τόν άμάξι εύρίσκετο άκριβώς υπό τόν παράθυρον, και με ένα πήδημα εύρέθη επάνω εις τόν άχυρον. "Έως να καταλάβη καλά καλά τί συνέβη ό καικτης τού κοντραμπάσσου, ό όποιος δέν ήτο δυνατόν να προΐδη τοιούτον στρατήγημα, ό Λούλλης έπέρασε κήολα άπ' έμπρός του, κατέβη από τόν άμάξι και ήρχισε να τρέχη.

— Σχοινοβάτης λοιπόν είνε αυτό τόν

καληόπαιδο! ; "Από τόν "Ικποδρόμιο έφυγε; ! άνέκραξε έπιχειρών να κυνηγήση τόν παιδίον.

Γρήγορα όμως ένόησεν ότι δέν ήτο εύκολον να τόν βάλη με τά πόδια ένς παιδιού δεκαπέντε ετών, και έσταμάτησε άσθμαίνων και μανιώδης, ενώ ό Λούλλης έξηφανίζετο τρέχων προς τόν Λούβρον.

"Εφθασεν εις τόν φυλακεϊον θριαμβευτικώς, και με φωνήν σταθεράν ειπε προς τόν άξιωματικόν τής φρουράς:

— Βιολιστής τής όρχήστρας τού Βασιλέως!

— Περάστε!

Τόν ώρολόγιον τής αϋλής μόλις είχε κτυπήση τήν ενάτην, όταν ό Λούλλης εισήλθεν εις τήν αίθουσαν των δοκιμών, όπου ήσαν ήδη συνηθροισμένοι όλοι οι μουσικοί.

— "Α, ήλθες έπιτέλους! άνέκραξεν ό Πουλτσερίνης άρχισα να φοβούμαι μήν τόν έξέχασες ότι άπίψε ήχεις μέρος εις τόν κοντσέρτο.

— Δέν τόν εξέχασα διόλου, άπεκρίθη ό Λούλλης κυττάζων ίταμώς τούς νέους του συναδέλφους έμαθα όμως πρό όλίγου εις βάρος μου, ότι ή πρόσληψις μου δέν είχε τήν τύχην νάρεση εδώ εις όλους, και γι' αυτό μερικοί έκίνησαν κάθε λίθον — ή μάλλον κάθε μπαστούνι, — διά να μ' έμποδίσουν να έλθω έγκαίρως.

Οί μουσικοί προσεκοιτήθησαν μεγάλην έκπληξιν. "Αλλοι ύψωσαν τās χείρας, άλλοι ύψωσαν τούς ώμους. "Αλλ' ό διευθυντής τής όρχήστρας προσέλασε κάθε έξήγησιν.

— Είνε ώρα, ειπε, νανεβούμε επάνω. Γρήγορα!

"Ο Λούλλης έπήρεν από τόν τραπέζι τήν θήκην με τόν βιολί του και ήκολούθησε τόν Πουλτσερίνην άνα τούς άναριθμήτους διαδρόμους τού Λούβρου.

"Η συναυλία θα έγίνετο εις τόν μικρόν γραφείον τής "Αντιβασίλισσης, εύρισκόμενον εις τόν παλαιόν μέρος τού ανακτόρου, τόν μόνον τότε κατοικήσιμον. Διότι, τόν έτος εκείνο, ό διάσημος αρχιτέκτων Περρώλ άνεκαίνιζε τās προς βορράν και προς νότον πτέρυγας, άλλ' αί εργασίαι, έλλείψει χρημάτων, έπροχώρων βραδύτατα, και όλον εκείνο τόν μέρος τού ανακτόρου ήτο άναστατωμένον, άσκεπές, μόλις προφυλασσόμενον από μερικές σανίδας.

Καμμιά είκοσαριά πρόσωπα, τόν πολύ, ήσαν μαζεμένα εις τόν γραφείον τής "Αντιβασίλισσης διά τήν συναυλίαν. "Επερίμεναν τόν Βασιλέα, ό όποιος

είχεν άναγγελθή πρό όλίγου. Τρόντι, μετά τινας στιγμάς, ό Λουδοβίκος ΙΔ' εισήλθε κ' έκάθησεν εις μεγάλην πολυθρόναν, πλησίον τής μητρός του.

Παγερά σιωπή έπλανάτο επί τής δημηγύρεως εκείνης, όπου έμαντεύετο ήδη ή ασυτήρα έθιμοτυπία, τήν όποιαν ό νεαρός βασιλεύς έμελλε να έπιβάλη εις τήν αϋλήν του καθ' όλον τόν διάστημα τής βασιλείας του.

Είς νεύμα τού τελετάρχου, ό Πουλτσερίνης ύψωσε τήν ράβδον του, και ή όρχήστρα ήρχισεν άμέσως τήν έκτέλεσιν τής συμφωνίας τού Παλεστρίνη.

"Ο Λούλλης, έν τώ μεταξύ, άπορών διά τήν βίαν μεθ' ής ό αρχιμουσικός

"Ο Λούλλης άφίνει τόν όργανον να πείση από τās χείρας του...» (Σελ. 393, στ. γ')

είχε δώση τόν σύνθημα τής ενάρξεως, ήτοιμαζετο διά τήν έκτέλεσιν τού σόλου του, τόν όποιον εύρίσκετο πολύ πλησίον τής εισαγωγής.

"Εξαφνα, πλησιάζων τόν βιολί εις τόν πρόσωπόν του, αισθάνεται μίαν ύγρασίαν παράδοξον... τά κλειδιά δέν γυρίζουν εύκολα... αί χορδαί είνε παραλυμένα... Φρίκη!.. αί τρίχες τής κεφαλής του όρθούνται... ιδρώς παγωμένος καταβρέχει τήν ράχιν του... "Αλλά, δέν έχει καιρόν ναναμετρήση τόν μέγεθος τού νέου άτυχήματος, τόν όποιον τόν πλήττει... "Ιδού, ή τελευταία συγχορδία, ή όποία προηγείται τού μέρους του...

"Ο διευθυντής τής όρχήστρας στρέφεται προς αυτόν, και με τόν αιώνιόν του μειδίαμα, τώ νεύει να δώση τήν πρώτην δοξαριάν, άκριβή, καθαράν, μελωδικήν, ή όποία θάνοιξη τόν σόλο του, έν τώ μέσω τής θρησκευτικής σιγής, μόλις διακοπτομένης υπό τού ρυθμικού θροού των ριπιδίων...

"Τόν παιδίον κτυπά τήν πρώτην αυτήν δοξαριάν, αλλά, — άλλοίμονον! — γόος θρηνώδης και δύσχηος αναδίδεται από τόν άθλιον βιολίον.

"Ο Λούλλης άφίνει τόν όργανον να πείση από τās χείρας του.

Τί συμβαίνει; "Ολοι οι αϋλικοί κυττάζονται έκπληκτοι και ό Λούλλης βλέπει, ως έν όνειρω, τόν Πουλτσερίνην να όμιλή με τόν τελετάρχην και να τόν δείχνη με τόν άκρον τής ράβδου του.

"Ένωσεί καλά τί λέγει περί αυτού ό έμπρός του, και τώσω μάλλον, καθ' όσον έρχεται μετ' όλίγον και τόν διατάσσει να παραχωρήση τήν θέσιν του, προς έκτέλεσιν νέου τεμαχίου.

Σηκώνεται, ενώ τά δυσμενή και ειρωνικά βλέμματα όλης εκείνης τής όμηγύρεως τόν βαρύνουν, τόν άτιμάζου. Θέλει να όμιλήση, να δείξη τόν βιολί του, να έξηγήση ότι τόν λάθος δέν είνε ιδιόν του, αλλά... δέν τολμά να ύψώση τήν φωνήν. "Αλλως τε ό τελετάρχης πλησιάζει... τόν παίρνει από τόν χέρι... τόν οδηγεί προς τήν θύραν...

"Αποδιώκεται ως περιττός, ως άνίκανος, ένόπιον τού Βασιλέως... ένόπιον τής "Αντιβασίλισσης... ένόπιον όλων... "Α, δυστυχή Λούλλη!.. έχάθης, έτελείωσες διά παντός!...

"Επανελθών εις τήν θέσιν του, ό Πουλτσερίνης ύψώνει τήν ράβδον του θριαμβευτικώς, διά νάρχηση τόν έπόμενον τεμαχίον τού προγράμματος, εις τόν όποιον ό Λούλλης δέν έχει μέρος.

"Απελπισ, ό άτυχής μικρός μουσικός έστέκετο εκεί όπισθεν τού παραπετάσματος τής θύρας, μή τολμών να κάμη τίποτε, μή γνωρίζων που να ύπάγη, με παραλυμένα τά γόνατα και τήν καρδίαν γεμάτην θλίψιν.

Είχε πλέον έξαντληθή, δέν ήσθάνετο τήν δύναμιν, τόν θάρρος, διά να γωνισθή περισσότερο.

"Εβλεπε διά πρώτην φοράν, καθαρώτατα, έως που ήμπορούσε να φθάση ή κακία των ανθρώπων!..

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1908

[Η Διάπλασις θα στείλῃ ἔντυπον ψηφοδέλιον πρὸς ὅλους τοὺς δικαιουμένους νὰ ψηφίσουν.]

1.— Προκηρύσσεται Δημοψήφισμα τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνακήρυξιν τοῦ ὠραιότερου ψευδώνυμου τοῦ 1908.

2.— Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶνε μόνον ὅσα ἐφάνησαν ἢ θὰ φανῶν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἢ εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων», εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἴτε τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1907 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1908.

3.— Ἐπιλογεῖς εἶνε ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ (συνδρομητρία καὶ ἀδελφία τῶν) τῆς Διαπλάσεως, ὅσοι ἔχουν ἤδη ἢ θὰ λάβουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1908, μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου τοῦ Νοεμβρίου.

4.— Ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ διὰ ψηφοδελτίων. Πρὸς πάντας, ὅσοι ἔχουν δικαίωμα ψήφου ἢ θὰ τὸ ἀποκτήσουν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, μέχρι τέλους Νοεμβρίου, θὰ σταίλω ἀπὸ ἐν ἔντυπον ψηφοδέλιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστος ψηφοφόρος πρέπει νὰ συμπληρώσῃ ἰδιοχείρως καὶ εὐαναγκάστως, καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

5.— Τὸ πρὸς συμπλήρωσιν ψηφοδέλιον θὰ τυπωθῇ εἰς μεγαλύτερον σχῆμα κατὰ τὸ ἐξῆς ὑπόδειγμα :

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ
Όνομα ἐπιλογεῶν:
Ψευδώνυμον:
Ἐν... τῇ... 190
Ἐν τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» τοῦ 1908 ἐγκριθέντων ψευδωνύμων, μοῦ ἤρσαν περισσότερο τὰ ἐπόμενα δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατὰ τάξιν προτιμησῶς μου:
1ον...
2ον...
3ον...
4ον...
5ον...
6ον...
7ον...
8ον...
9ον...
10ον...
Υπογραφή ἰδιοχείρως

6.— Τὸ Ψηφοδέλιον, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ ἕκαστος πρὸς συμπλήρωσιν, θὰ φέρῃ πρὸς διακρίσιν ἕνα ἀριθμὸν ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν ἀριθμὸν ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶνε ἐγγεγραμμένος ὁ συνδρομητὴς εἰς τὸ Βιβλίον τῶν Ψευδωνύμων. Ἐπιμένους ἕκαστος δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ παρὰ τὸ Ψηφοδέλιον τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ, οὔτε δηλ. νὰ τὸ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον, οὔτε αὐτὸς νὰ δεσθῇ ἄλλο πρὸς συμπλήρωσιν. Καὶ ἀπᾶς ἔστειλε τὸ ἴδιόν του, οὐδὲν δικαίωμα πλέον ἔχει οὔτε νὰ τὸ ἀποσύρῃ, οὔτε νὰ τὸ ἐπιδιορθώσῃ, οὔτε νὰ ζητήσῃ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ.

7.— Μεταξὺ τῶν δέκα ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέξῃ ἕκαστος, δικαιούται νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὸ ἴδιόν του. Καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ λάβῃ τὸ ἔντυπον Ψηφοδέλιον (ἀρχῆς Δεκεμβρίου) ἔχει καιρὸν νὰ σκεφθῇ ποῖα εἶνε τὰ δέκα ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ὥστε ἐπιθεῖ ἄμα τὸ λάβῃ, καὶ τὰ γράψῃ καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

8.— Τὸ ἔντυπον Ψηφοδέλιον, τὸ ὁποῖον θὰ σταλῇ πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν ψηφοφόρων, θὰ φέρῃ ὁπισθεν τὴν προθεσίαν μέχρι τῆς ὁποίας θὰ δύνανται οὗτος νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

9.— Δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐκλεξιμῶν, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσων τὰς περισσότερας ψήφους, θὰ βραβευθῶν, ἦτοι ἐν μὲ Α' Βραβεῖον, δύο μὲ Β' Βραβεῖον, τρία μὲ Γ' Βραβεῖον, καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα μὲ Ἐπαίνον, κατὰ σειράν πλειονοψηφίας. (Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων ψευδωνύμων, τὸ Βραβεῖον θάπεμνηθῇ διὰ κλήρου.)

10.— Ὅταν γνωμένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, εἰς τὸ Γραφεῖόν μας θάποτελεσθῇ τὸ Ψηφοδέλιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν Πρωτοτυπον Ψηφοδέλιον τῆς Διαπλάσεως. (Ὅστι θάναυγράψῃ τὰ δέκα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ψήφου τῶν φίλων τῆς, θὰ παραδεχθῇ καὶ θὰ βραβεύσῃ ὡς ὠραιότερα ἢ Διάπλασις.) Δοῖται, δέκα ἄλλα ψηφοδέλτια ἐκλογεῶν, ἦτοι τὰ συμφωνούντα περισσότερον μὲ τὸ Πρωτοτυπον Ψηφοδέλιον τῆς Διαπλάσεως, θὰ βραβευθῶν κατὰ σειράν, ἦτοι μὲ Α' Βραβεῖον ἐκεῖνο ποῦ θὰ συμφωνῇ περισσότερον ὅλων, μὲ Β' Βραβεῖον τὰ δύο ἐπόμενα, μὲ Γ' Βραβεῖον τὰ τρία ἐπόμενα, καὶ μὲ Ἐπαίνον τὰ λοιπὰ τέσσαρα. (Ἐν ἣ περιπτώσει δύο ἢ περισσότερα ψηφοδέλτια, ἐκ τῶν ἀξίων Βραβεῖον, εἶνε ἐντέλως ὅμοια μεταξὺ τῶν, τὸ Βραβεῖον θάπεμνηθῇ διὰ κλήρου.)

11.— Οἱ κάτωθι τῶν βραβευμένων ψευδωνύμων, ὡς καὶ οἱ ἀποσταλάντες τὰ βραβευμένα ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς βραβεῖα τὰ ὀριζόμενα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς (ἴδε Ὀδηγόν, Κεφ. Ε.) θὰ δημοσιευθῶν δὲ αἱ εἰκόνες καὶ τῶν δέκα βραβευθησομένων κατόχων ψευδωνύμων, ἐν συμπλέγματι ἐκ τῶν βραβευθησομένων ὅμοις ἐκλογεῶν, μόνον ἢ εἰκὼν τοῦ πρώτου.

12.— Ὅσοι δὲν ἔλαβαν ἀκόμη ψευδώνυμον διὰ τὸ 1908, καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ψηφίσουν, δύνανται κατὰ τὰνωτέρω νὰ ποκτήσων τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἂν φροντίσων νὰ τοῖς ἐγκριθῇ ψευδώνυμον πρὸ τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ.ἔ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΦΙΛΟΥ ΜΑΣ

Νὰ ἐορτασθῇ ἡ Τριακονταετηρίς τῆς «Διαπλάσεως»

[Ὁ ἀγαπητὸς μου φίλος καὶ συνδρομητὴς Ἐλληνοπαῖς, ὁ γνωστότατος ἐκ τῆς πολυετοῦς δράσεώς του εἰς τὸν κύκλον μας, μὲ παρακαλεῖ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ συναδέλφους του, τὸν ὁποῖον ζητεῖ τὴν σύμπραξιν πρὸς ἐορτασμὸν τῆς Τριακονταετηρίδος μου (1879—1908).

Ὁμολογῶ, ὅτι τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἐλληνοπαῖδος τὴν δημοσιεύω μὲ πεποίθηθην. Εἶνε πολὺ ἐνεργητικὸς, πολὺ δραστήγιος νέος — τελειοφάνης τοῦ Πανεπιστημίου, — καὶ ἔχει, φαίνεται, τὸ δαιμόνιον τῆς διοργανώσεως τοιούτων ἀκολίμων πάντοτε καὶ εὐγενῶν ἐορτῶν. Κοινωνικώτατος, εἰςθεῖς νὰ ἐσκουνηθῇ τὸ ν κ ὁ σ μ ο ν, καὶ εἰς τὴν πατρίδα του ἔχει κάμη θαύματα, διοργανώσας ἐπανειλημμένως παραστάσεις ἐρασιτεχνῶν, — εἶνε ἐρασιτεχνῆς καὶ ὁ ἴδιος, — καὶ ἰδιώσας διὰ τῶν εἰσπραξέων τῶν ἐργα κοινωφελῆ. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὅταν ὁ Ἐλληνοπαῖς ἀναλαμβάνῃ νὰ διοργανώσῃ ἐορτήν, ἡ ἐορτὴ αὐτὴ θὰ γίνῃ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ. Μὲ αὐτὴν τὴν πεποίθηθην δημοσιεύω τὴν πρότασίν του, ἐκπράξουσα ἐκ τῶν προτερου τῶν θερμοτάτας εὐχαριστίας μου καὶ πρὸς αὐτόν, καὶ πρὸς ὅσους θὰ προθυμοποιηθῶν

νὰ τῷ παράσχων τὴν βοήθειάν του, διὰ νὰ ἐορτασθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ὠραιότερα, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ συμπλήρωσιν τῆς πρώτης Τριακονταετηρίας ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ.]

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,

Ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα μᾶς χωρίζει μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς ἀγαπητῆς μας «Διαπλάσεως». Εἰς τὸ εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονός φρονῶ δι δὲν πρέπει νὰ μείνωμαι καὶ ἡμεῖς ἕνοι. Πρέπει νὰ διοργανωθῶν εἰς ὅλα τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν φίλοι καὶ συνδρομηταὶ τοῦ ἀγαπημένου περιοδικοῦ τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ἐορταῖ καὶ πανηγυρεῖς. Καὶ τὴν ἀρχὴν πρέπει νὰ κάμωμαι οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί.

Προτείνω λοιπὸν νὰ διοργανωθῇ ἐνταῦθα μίαν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίαν, τῆς ὁποίας τὸ πρόγραμμα νὰ ποικιλίσταται μὲ ἀπαγγελίαν, μουσικὴν, ᾄσμα, ἀγόρην, λαχεῖον καὶ χορόν, καὶ αἰ ἐκ τῆς ὁποίας εἰσπραξεῖς νὰ διατεθῶν πρὸς ἐγγράφην ἀπόρων καὶ ἐπομένως ἐξασφάλισιν τῆς χρωματιστῆς ἐκδόσεως τῆς «Διαπλάσεως».

Ὅσοι λοιπὸν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν ἔχουν ἐπίδοσιν εἰς τὴν μουσικὴν ἢ τὴν ἀπαγγελίαν, καὶ δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐσπερίαν, ἄς σπεύσων νὰ μοὶ τὸ δηλώσων δι' ἐπιστολῆς τῶν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος, ἴνα τὰς δηλώσεις των ταύτας ἔχουσα ὄψ' ἔβην ἡ συσταθεσομένη ἐπιτροπὴ κανονίσῃ τὰς λεπτομερεῖας τῆς ἐορτῆς.

Καλὸν ἐπίσης θεωρῶ νὰ προσφέρωμαι καὶ ἐν ἀναμνηστικὸν δῶρον εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως» κ. Ν. Παπαδόπουλον, ὅστις ἐπὶ τριάκοντα κατὰ συνέχαιαν ἔτη τὸσους κατέβαλε κόπους διὰ τὴν πνευματικὴν μας διάπλασιν. Ἀς δηλώσω λοιπὸν ὁ καθεὶς τι δύνανται νὰ προσφέρῃ ἀπειθυνόμενος πρὸς ἐμέ. Ἡ διευθύνσις μου Ἱερῶν τῶν Ἰατρῶν, ὁδὸς Τσαμαδοῦ, 29, Ἀθήνας.

23 Ὀκτωβρίου 1908.

Σὺς ἀσπάζομαι ΕΛΛΗΝΟΠΑῖΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν μικρὸν Δημητράκην: — Τὸ ἑορμαῖ σου εἶνε τῆς μόδας; Καὶ ὁ Δημητράκης ἀπαντᾷ: — Ὅχι! εἶνε δικό μου! (Γεγονός.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1908 ἐνεκα ἀπολείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσων, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσων τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, συναποστέλλοντες καὶ τὸ ἀντίκριτον, μέχρι τῆς 30ῆς Νοεμβρίου. Διότι ἀργότερα θὰ καταργηθῶν τὸς τόμους τοῦ 1908 καὶ πιθανὸν νὰ μὴ περισσεύσων χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν. Διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ χρυσοδέσων τὸν τόμον των, θὰ ἔχωμαι μετ' ὀλίγον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καλύμματα ἐρυθρὰ μὲ χρυσὰ γράμματα τοῦ τόμου τοῦ 1908, τὰ ὁποῖα θὰ στέλλωμαι καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζόντας φρ. 1,75.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΩΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον δημοσιεύονται αἱ εἰκόνες τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν Ζ' Διαγωνισμὸν Ἐσπερωματος. Διὰ τὸ συμπλεγμα τοῦ Ὀγδοῦ Διαγωνισμοῦ, παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες νὰ μοῦ στείλουν τὰς φωτογραφίας των μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Μυτιλήνῃ Σύλλογος «Ἀγῶν» ἐνεγράψε δι' ἐν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 56 ἐ. ἔ. συστηθέντα ἄπορον. Ἐβγε εἰς τὸν λαμπρὸν Σύλλογον!

ΠΑΡΟΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 363, ἐτυπώθη κατὰ παραδρομὴν ὅτι ἡ Γ' Κληρώσις τῶν Δώρων θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου καὶ ἡ Δ' Κληρώσις τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Αὐγούστου. Ἄντι Ἰουνίου, γράφατε Ἰουλίον, καὶ ἀντι Αὐγούστου, γράφατε Ὀκτωβρίον. Διότι τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουλίου θὰ γίνῃ ἡ Γ' Κληρώσις καὶ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ γίνῃ ἡ Δ' καὶ τελευταία.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Αὐτὸ εἰς τὸν Πίνακα τῆς Γ' Κληρώσεως τῶν Δώρων τοῦ 1908, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι κερδίζων ἕνα τόμον τῆς Β' Περιόδου, φαίνεται καὶ ὁ ἀριθμὸς 929. Εἶνε λάθος. Νὰ πάρηται τὴν πένην σὰς καὶ τὸ τελευταῖον 9 καὶ τὸ κάμῃτε 8, — ἀντιθέτως πρὸς τὸν στοιχειοθετῆν, ὁ ὁποῖος τὸ 6 τὸ ἔκαμεν 9. Διότι ὁ σωτὸς ἀριθμὸς ἐδῶ εἶνε 926. Ἄλλως τε ὁ 929 εἶνε ὁ πρῶτος κληρωθεὶς καὶ κερδίσας τὴν Ὀμολογίαν. Ἄλλο λάθος εἰς τὸν Πίνακα τῆς Κληρώσεως δὲν ὑπάρχει.

Μὰ δὲν εἶδες τί σοῦ ἀπήνησα, Ν. Σ., εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον; Εὐχαριστῶς, καὶ σὺ καὶ ὅποιος ἄλλος θέλει, εἰμπορεῖτε νὰ πάρητε, ἀντὶ τῶν βιβλίων διὰ τὸ Βραβεῖον τοῦ Ἐσπερωματος, ψευδώνυμα διὰ σὰς ἢ διὰ τὰ δέλφια σὰς. Ἰπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ θὰ εἶνε διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1908.

Τὸ ἐξήγησα πολλάκις, Ἀγορμῆς Γυμνασίου. Τοποθετῶ τὰς ἐπιστολάς καθ' ἣν τὰ ξὶν τὰς λαμβάνω, καὶ ἀπαντῶ ἐκτενῶς εἰς τὰς πένητ' ἢ δέκα πρώτας, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ποῦ ἔχω διαθέσιμον. Τὰς ἄλλας τὰς ἀναφέρω ἀπλῶς εἰς τὸ τέλος. Σύμπτωσης λοιπὸν ἦτο αὐτὸ ποῦ παρατήρησας, καὶ μίαν σύμπτωσιν δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπογοητεῖ ποτε. Εἰπέ εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου ὅτι ἐλήθη τὸ ποιημά του.

Μὲ προσκαλοῦν εἰς ἕνα γάμον, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ αὔριον. Ἦως ἤθελα νὰ ἦμουν πὸ κοντὰ, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ παρευρεθῶ! Φαντασθῆτε ὅτι ὑπανδρεύεται ἡ Καικιλία Δ. Κουντουρῆ, ἡ παλαιὰ μας φίλη Ἀθῶνα Καρδία, ἀπὸ τὰ Κουντουράτα τῆς Κεφαλληνίας, μὲ τὸν κ. Νικολάον Δ. Φωκᾶν. Νοερῶς ὅμως παρερισκομαί εἰς τοὺς εὐτυχισμένους αὐτοὺς γάμους καὶ εὐχομαι τοὺς νεονύμφους ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου. Νὰ ζήσων.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Χιόνι τοῦ Ταῖγέτου. Ναί, δίδω ἐν Ἐβσημῶν διὰ κάθε 25 φύλλα Ἐσπερωματος. Ἄλλ' ὅταν ὑπάρχῃ καὶ κλάσμα ὑπερβαίνον τὸ ἥμισυ τῆς μονάδος (ἡ μονὰς ἐδῶ εἶνε 25) τότε λογαριάζω ἀκόμη ἐν Ἐβσημῶν. Σὺ π. χ. ἔχεις 117 φύλλα, διὰ τὰ 100 παίρνεις 4 Ἐβσημῶν, καὶ ἀκόμη ἐν διὰ τὰ ὑπόλοιπα 17, τὸ ὅλον 5. Διότι τὸ 17 ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ τοῦ 25. Ἄν ὅμως εἶχες 112 φύλλα, καὶ παίρνεις τὴν 4 Ἐβσημῶν. Ἐνόησες τώρα;

Τετραπέραντος Ζεῦ, ἐὰν δὲν ἐδημοσιεύσας τὰς Ἀγγελίας σου, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν τὰς ἔλαβα. Ἄν τὰς ἐλάμβανα καὶ δὲν τὰς ἔκρινα δημοσιεύσιμους, τότε θὰ σοῦ ἔγραφα ἰδιαιτέρως ὅτι κρατῶ εἰς τὴν διάθεσίν σου τὸ σταλὲν ἀντίκριτον. Ὡστε αὐτὰ ποῦ σοῦ διηγεῖται ὁ κ. Ἰωαννίδης εἶνε ἀποκυήματα τῆς φαντασίας του. Ἐπὶ νομίζεις ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἔρχεται ὅποιος θέλει εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει; . . .

Μὴν τὸν λῆς κακὸν τὸν χειμῶνα, Ἐλληρῆς, διότι θυμῶμαι. Καὶ δὲν ἔχει ἀδικίαν! Διότι συλλογιστὸν πόσα φράσα πράγματα μᾶς φέρνει... Ἀσπάζομαι τὸ Μελεγχροῦν Ἐλληνοπούλου καὶ τὸ εὐχαριστῶ ποῦ σοῦ γράφει περὶ ἐμοῦ τὸσον ἐνθουσιωδῶς.

Ὁ Πλοίαρχος Νέμος μοῦ γράφει: «Ἀληθῆς ἐκπληξὴς ἦτο ἐκεῖνο τὸ δωδεκάσελιδον φυλλάδιον ποῦ μᾶς ἔστειλες τὴν ἄλλην ἐβδομάδα. Δὲν ἡμποροῦσα νὰ πιστεύσω τὰ μάτια μου. Καὶ τί περιεχόμενα! Τὶ πλοῦτος ἀπὸ κάθε εἶδος! . . . Ὡ, ἀν' εἶχαμεν καλ' ἐδομάδα τέτοιον δωδεκάσελιδον φυλλάδιον! . . . Αὐτὸ ἀπὸ σὰς ἐφαρτᾷται . . . δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Ἐσπερωμα. Ὅσον ζωηρότερα θὰ ἔσπεσθῶν νῆτε, τὸσον συχνότερα θὰ ἔχετε δωδεκάσελίδια φύλλα.

Ἀραιότατα περιγράφει, Πισίως-Πατρίς, τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ματσούκα εἰς τὸ σχολεῖόν σας. Ἐδῶσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι προσεχῶς θὰ σὰς γράψῃ περὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἀποστόλου καὶ τοῦ ἔργου του. Πραγματικῶς, ἀξίζει τὸ θέμα.

Εὐχαριστῶ, Γυμνασιότα, διὰ τὰς εὐχὰς ποῦ συνοδεύων τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου. Πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ ἐκλογικὰ ποῦ μοῦ γράφεις. Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα, ἰδὲ τί ἀπαντῶ παραπάνω πρὸς τὸν Τετραπέρανον Δία.

Ἰωάννα Δάρι, πολὺ ἐχάρην πληροφορηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, ὅτι ὁ Πρῶτος μας εἶνε παλαιὸς μου φίλος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνθυμῆται μὲ τὸσην ἀγάπην τὴν «καλὴν τοῦ Διαπλάσιν». Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν πατέρα σου δι' ὅσα εἶπε περὶ τῆς Ἐπιστολῆς «Ἐλευθερία». Καὶ ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ τὸ τριφύλλι.

Καὶ τὰ δελτία καὶ τὸ βιβλίον ἔλαβα, Ταπεινὴ Κύρις. Ἐμαθα τόσα πράγματα διὰ τὸ Σουδάν, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξευρα! Μακάρι νὰ μοῦ ἔστειλαν ὅλοι εἰκόνες καὶ περιγραφὰς ἀπὸ τὰς πατρίδας των. Θερμοτάτας εὐχαριστίας.

Ναί, δὲν θὰ ἦτο ἀσχημὴν ἰδέαν, Δοξαζόμενον Ἐμισοῖνα, νὰ σημειώσω πλησίον τοῦ ὀνόματός ἐκάστου βραβευμένου καὶ τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ βλέπωμαι ποῖα πόλις ἢ ποῖο χωρὶτὸ βγάζει τὰ ἐξυπνότερα παιδιὰ. Ἄλλὰ δι' αὐτὸ θὰ ἤθελα τὸν διπλάσιον τόπον. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ μὲ τρομάζει. . .

Ἰδανικότης, ἡ ἐπιστολὴ σου ὠρασιότατη. Κατὰ τὸν Κανονισμὸν, τὰ ἐκ τοῦ Ἐσπερωματος Ἐβσημα τῶν Συλλόγων, διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων των. Κανὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ παραωρήσῃ τὰ ἰδιὰ του πρὸς ἄλλον. Αὐτὸ ἐνοεῖται οἰκοθεν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα λογιζὸν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρα, καὶ δσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Καναρίνι, α. Ἀδιέξοδο Δρομάκι, α. Δὸν Πάουναλ, α. Τραγοῦδι τῆς Ἀργοσαλατικῆς, α. Περιόλι, κ. Μάλοιν ἐν Μάσσερα, α. Αἰμὴν τὸν Ματιῶν, κ. Κολοκυνθάνι, α. Δὸν Κολοκύνθας Πάτερως, α. Κολωνοθύσοπος, α. Ἐξ Ὑγῶν Σόστασις, κ. Περιβόλι τῆς Καρδιάς, α. Πένθιμος Πομπή, κ. Κουτόχορι, α. Αἰθε-

ρογείων Ὀλυμπος, α. Ναυτοπούλου τῆς Κορίτης, α. (Παντ. Δ. Καρ.) Κρόφο Παράπορο, κ. (Κ. Α.) Ἀγορμῆς Κοίης, α. (Κ. Κ.) Παραδοσμένο Καράβι, α. Ἐβης Πυλωφόρος, α. Θάρορι Τυλοφόρος, α. Πυργιωτάτι, κ. Σύλλογος Ἡλιόταν, κ. Μεγακλής Ἀλκυωνίδης, κ. Ἐλληνομακεδὸν Τυλοφόρου, α. Γλυκοκελλάδιμα, κ. Ἀσχημὸς Πύργιος, α. Κάρολος Δε-Μόε, α. Δημοσημῆνος, α. Μελαγχροῖν Πυργιωτοπούλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδὲμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντικρίτου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ ἔξλις.— Προταίνων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸς τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸς τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐνδὸς παρενθῆσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσέτι ὁ ἀρτεῖναιον.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξων: ἡ Πισίως-Πατρίς (0) μὲ Ἀπολοθεῖσαν Ἐλαιδα, Ἰαγγρόνον τὸν Πέμπτον, Κωνολέων Σημάλαν — τὸ Κῆμα τοῦ Δουναβῆτος (0) μὲ Θεελωδῶδη Ὀθρανῶν, Νηρηῖδα τοῦ Ἐβρώτα, Ζαζάνιον Πέγγρον — ὁ Περιλανώμενος Ἀθηναῖος (2) μὲ Βαμὸν Ἐλευθερίας, Ταπεινὴν Κυρίαν, Ταπεινὸν Κόριν, Σειρήνα, Ἰδανικότην — ἡ Τροβατόρε (0) μὲ Μενεξεδένιο Μπουνοκιάκι, Ἀδαντορ Ψυγῆν, Φιλοπατρίδα Ἐλληνοπούλαν, Σουφορά

463. Τονόγριφος.
 "Όπως είμαι, φίλε λύτα,
 Μὲ πετᾶς καὶ μὲ ἀφίνεις;
 "Αν τὸν τόνον κατεδάσης;
 Πρὸ τοῦ φαγητοῦ μὲ πίνεις.
 "Εστάλη ἐπὶ τοῦ Ἰάσωνος

464. Αἶνιγμα Δημῶδες.
 Τὰ νεράτ' αὐτὰ εἶνε πράσινα
 Μαῦρα τὰ γηρατειά μου,
 Χαροποιὰ ἢ θλίψη μου,
 Τροφή τὰ δάκρυά μου.
 "Εστάλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβολίου

465. Τρίγωνον.
 * * * * * = Ἀργοναυτής.
 * * * * * = Ἀρχαῖος θεός.
 * * * * * = Ἐντομον φθοροποιός.
 * * * * * = Σύνδεσμος.
 * * * * * = Σύμφωνον.
 "Εστάλη ἐπὶ τοῦ Χρυσοκόμη Ἀπόλλωνος

466. Λεξέθρηια.
 Οὐσιαστικόν, γένους οὐδέτερου. Σημαίνει
 ὄργανον, καὶ οἰκιακὴ καὶ φαρμακευτικὴ χρῆ-
 σις. "Εχει τρεῖς συλλαβὰς καὶ δώδεκα
 γράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐννέα εἶνε σύμ-
 φωνα.
 "Εστάλη ἐπὶ τοῦ Ροβεσπιέρου

467. Συλλαβικὴ Ἀμφοστιχίς.
 Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητου-
 μένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ὁμορο-
 φόρον δένδρον, ἀναφερόμενον καὶ εἰς τὸ Ἐθαγ-
 γέλιον.
 1, Πρεσβύτες ἅγιος, εἰς τὴν Νέαν Διαθή-
 κην 2, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν 3,
 Τὸ μεσαιωνικὸν ὄνομα τῆς Πελοποννήσου 4,
 Ἀρχαία θεὰ 5, Ἄρπυια.
 "Εστάλη ἐπὶ τοῦ Βοσποριτοῦ

468. Μικτόν.
 λπν-ουε-πντ-ε-χρν
 "Εστάλη ἐπὶ τοῦ Σειρίου

469. Γρίφος.
 εἶρ Ε' 1
 ΠΙ Ο Λ' εἰς ὕμ
 "Εστάλη ἐπὶ τῆς Βασιλίσσης τῶν Κυμάτων

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42
 398. Ἀλκιβιάδης (ἄλκη, βία, δία.)—399.
 Σαλαμὶς (σά, λά, μῦς.)—400. Ἀθάμας—Ἀ-
 κάμας.—401. Σίτος—ιστός.
 402. Φ Ο Α 403. Ἴρις—ρις=ι+
 Α Υ Ι ("Όσος—σός=) ο +
 Δ Ρ Ν (Ἄλιος—Ἴος=) λα+
 Ι Ο Κ Α Σ Τ Η (Πῖος—πι=) δε=
 Β Ν Ι ΙΟΔΑΟΣ.—404.
 Λ Ο Ν ΝΑΥΣΙΚΑΛ—ΝΙΑ-
 Α Σ Α ΓΑΡΑΣ (Νίκαια,
 Αἶνος, Ἰφάλος,
 ΣιαΓών, Ἰνδιὰ, Κακούργος, Ἀγασίλαος,
 Ἀρμόστης.)—405. Αἱ τῆς ἀρετῆς κήσεις
 μὴναι βέβαιαι εἰσίν.—406. Τὸ μέλλον ἀσα-
 φές (το μ. ἔλ-ον ἀσ ἀφες.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Υποστηρίζωμεν μεθ' ὧν τῶν φίλων
 μας Σύμφωνος τὰ ἔξοχα ψευδώνυμα τῆς
 Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως.
 Πτελοῦδα τοῦ Ἀγροῦ, Ἄστρ τῆς Ἰω-
 νίας, Μικρὸς Μουσικός, Σμυρναῖος (φα-
 νατικοὶ Ἐνωτικοί.) (H, 728)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
 ΥΠΟΨΗΦΙΑ (H, 730)

Δηλοῦμεν ὅτι ἐφέτος μεθ' ὧν τῶν ἐν
 Αἴγινῃ φίλων μας θὰ υποστηρίξωμεν
 σύμφωνα μὲν τὸν ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
 συνδυασμὸν, ἰδίᾳ δὲ Ὀνειροπόλον τῆς Δε-
 ξῆς καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς.—Ἀνδιωμένη Ἀ-
 μυρδαλία, Φίλη τῶν Ἀνδῶν. (H, 729)

Η «ΩΡΑΙΑ ΧΙΟΣ»
 Ἐθαριστεῖ πάντας τοὺς προσφέροντας αὐτῇ
 εὐγενῆ συνδρομὴν, ἰδίᾳ δὲ ἐν Κάρρ-
 Ζαγιατ Ἰδρυτὰς μεγάλης ἀντιπροσωπείας, τοὺς
 ἐν Βόλῳ, Χίῳ καὶ Καίρῳ ἀντιπροσώπους
 καὶ μέλη.—Ζητοῦνται ἀντιπροσώποι δραστή-
 ριοι ἐξωτερικοῦ. Συδρομὴ μηνιαία παντηκον-
 τάλεπτος. Στέλλομεν ἐντύπους κανονισμοὺς.
 —Ἐμπρός, παιδιά, γιὰ τὴ «Διάπλασι», γιὰ
 τὰ φτωχά.—Διευθύνει πρόεδρος: Μ^ο Hel-
 ene Avierinou, Ebu-El-Khattad, Ale-
 xandrie (Egypte). (H, 731)

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΙΓΥΠΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ
 ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΝΑΣ Αλεξανδρείας
 ΕΞΗΓΗΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΙΣΤΟΥΔΟ Καίρον
 ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ Δαμασχόντ
 ΕΝΩΣΙΣ Η ΘΑΝΑΤΟΣ Χαϊών
 ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ Δημησιάνης
 ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ Καίρον
 ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ Καρρ-Ζαγιατ
 ΠΡΟΦΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Βόλου
 ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΟΥΔΑ Ἀθηνῶν
 ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ Ἀλεξανδρείας

ΖΗΤΩ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ!
 Ἀντιβασιλεὺς, Ὑπουργὸς Κελλιτε-
 χνίας. Διπλ. Πράκτωρ, Ὑποπρόεδρος, Ἀρ-
 χιναυαρχός, Διερμηνεὺς, Ἀρχηγὸς Καταδιώ-
 ξεως, Ἰππότης καὶ λοιποὶ Ἄποικοι. (H, 733)

Αἰγυπτιαὶ Βασιλεῖς! Ζήτω ἢ Βασι-
 λιςσα! Ὁ Ἀνοικτοκαρδικὸς Στόλος
 ἔτοιμος πρὸς καταδιωξίν παντός κινήματος
 ἀντιθέτου. Προσογῆ!—Αἰγυπτιακὸς Στό-
 λος (Ἀρχιναυαρχός). (H, 734)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τὴν 30 Νοεμβρίου λίγει τὸ 30ὸν ἔτος τῆς Διαπλάσεως καὶ
 ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 31ον. Παρακα-
 λοῦνται οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων λίγει ἡ συν-
 δρομὴ, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἐγκαίρως, χωρὶς νὰ περιμέ-
 νουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους.
 Μὲ τὰ φυλλάδια τοῦτα διανεμόνται συνεχῶς πρὸς τοὺς
 συνδρομητὰς Δελτία ἐγγραφῆς πρὸς συμπλήρωσιν.
 Ἄλλ' ἢ ἐγγραφῆ ἢ ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς δύναται
 νὰ γίνῃ καὶ ἀνευ Δελτίου, δι' ἄλλης ἐπιστολῆς. Ὁ ἀ-
 σαφέστερος τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἢ
 Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἐπ' αὐτῆς δύναται τις νὰ
 γράψῃ καὶ τὴν παραγγελίαν του, καὶ νὰ ποφύγῃ τὸν κόπον καὶ τὴν δαπάνην
 ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς.

Ἄδρα ἀξίας ἐν ὧν 1700 δραχμῶν θὰ διανεμηθῶν κατὰ τὸ ἔτος 1909 εἰς
 τοὺς συνδρομητὰς μας, εἰς τέσσαρας Κληρώσεις. Ἡ Α'. Κληρώσις θὰ
 γίνῃ ἀνυπερθέτως τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος
 εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς
 Κληρώσεως θὰ ἔχουν πληρώσει συνδρομὴν ετησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ
 τριμήνηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ περιλαμβάνεται καὶ ἡ 28 Φεβρουαρίου 1909.

Μὴ λησμονῆτε τὸ Ἐσπάθωμα πρὸς ἀξίαν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου. Ἐάν
 τὸ Ἐσπάθωμα τοῦ 1909 θὰ εἶνε τὸσον ζωηρόν, ὅσον καὶ τὸ Ἐσπάθωμα
 τοῦ 1908, ἀπᾶς τοῦ μηνὸς θὰ προσφέρωμεν ἐν φύλλον δωδεκασέλιδον.

Στὸν ἀσθενούντα ἀντιπρόεδρόν μας 25ην
 Μαρίου ἐυχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.
 Αἰγυπτια Βασιλεῖς, Ἰδανικόντης.

Καίριοι λαίμαργοι... συνάδελφοι! Θί-
 λετε ἄλλην σοκολάτα; μὲ πιπεριά
 τριμμένη; Φόσα, Βαρώνη, νὰ κρούσῃ! Ἐσ-
 ητημένο Ἑλληνοπούλο, καίεσαι! Νυκτοκό-
 ρακα, κρατήσας μερίδα λέοντος, τὴν ἐπάθεις...
 χιώτικη! Νὰ ἐπανθῶ εἰς Καίρον;
 Βασιλεῖται. (H, 736)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ
 Καίρον, 1.—Ἀνεκλήθη συνωμοσία κατὰ
 τοῦ Πατριάρχη Ἀνοικτοκαρδῶν. Ἐνοχοὶ
 τυγγάνου Νυκτοκόρας, Βαρόνος Σιαρσίας,
 Σητημένο Ἑλληνοπούλο, Ζωὴ Πατριάρχου
 διακινδυνεύει. Στέλτα φρουρὰν πρὸς φύλαξιν
 Πατριαρχείου, ὧ Ἀλεξανδρεῖς Ἀνοικτό-
 καρδοί. (H, 737)

Νυκτοκόρακα, καὶ συντροφία! Μὴ θέσεται
 χεῖρα ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπον Γερμανοῦ,
 διότι... στὸ Νεῖλο θὰ πάτε... φούντα! —
 Βασιλεῖται. (H, 738)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

Μὲ δάφνης καὶ μυρσίνες χαίρετ' ὦ
 τῆς Λευτερίας Τραγοῦδι τὸ ἱερό.
 Ψηφίστε τὸ ὄλοι μὲ καρδιά
 καὶ πῆτε: χαῖρες Ἐλευθερία!
 Ἑλληνίς Μητέρα (H, 740)

ΞΕΧΙΝΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ
 ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
 ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908

Ἄδρος Ὁραῖον μετὰ σύστασιν συλλόγου
 «Ὀλύμπια» ὑπὸ τινῶν... ἀγαθῶν ἀν-
 δρῶν, ἀπέμεινε λάτρης ὄνειρων! ἔννοουθετα,
 ἐκπληρωθησομένων εἰς τὸν ἄπντα αἰῶνα.
 Ἀμὴν.—Ἐρνάνης. (H, 742)

Συγγαίρω... εἰλικρινῶς προεδρεῖον νεο-
 τεύκτου Συλλόγου ἐν Πύργῳ «Ὀλύμ-
 πια» εὐχόμενος ἀνεπρόβλεπτος εὐδωσιν ἐρ-
 γασίων ὑπὸ... φωτεινῆν δρᾶσιν ἐκλεκτῶν με-
 λῶν. Σιδηροκέφαλοι λοιπὸν!—Θέσσις. (743)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπερθεσία
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ἐτησίᾳ... δε. 8,— Ἐξάμηνος... 4,50 Τρίμηνος... 2,50</p> <p>Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐρεπιίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
--	---	---

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ
 [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)
 Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Ὅχι δά! δὲν εἶπα
 αὐτό!.. Ἄς ἐξετάσωμε καλλίτερα τὸ ζή-
 τημα... Μποροῦμε νὰ βροῦμε κανένα
 τρόπο.

ΧΡΗΣΤΟΣ:—Ἐγὼ ξέρω
 ἓνα τρόπο!
 Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—
 Ἐσύ; Ὅχι δά!.. Λέγε
 λοιπὸν! Μ' ἀρέσει πολὺ
 ὁ ἀνεψιός σου, κύριε Κε-
 ρουέλ. Θὰ προοδεύσῃ!..
 ΧΡΗΣΤΟΣ:—Νὰ προσ-
 παθῶ νὰ μάθω ἀπὸ τὴν
 Ἀνίτα τὴν ἡμέρα καὶ τὴν
 ὥρα τῆς κλοπῆς, καὶ νὰ
 σᾶς εἰδοποιήσω.

ΘΩΜΑΣ, εἰρωνικῶς:—
 Καὶ ἔπειτα;
 ΧΡΗΣΤΟΣ, σασιμισμένος:
 —Ἐπειτα... ἐγὼ θὰ τοὺς
 ἐπιανα, ἂν ἦμουν χωρο-
 φύλακας!

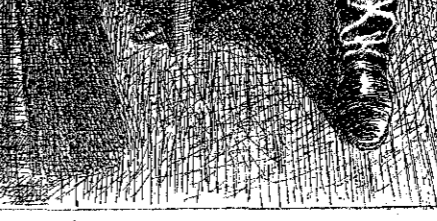
Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Πε-
 ριφήμη ἰδέα! Θὰ τοὺς
 στήσωμε παγίδα, θὰ πέ-
 σουν μέσα καὶ θὰ τοὺς
 τσακώσωμε!.. Καλὰ τὸ
 εἶπα ἐγὼ, ὅτι ὁ μικρὸς
 αὐτὸς ἔχει κεφάλι! Χω-
 ροφύλακα νὰ τὸν κάμεις,
 κύριε Κερουέλ. Καὶ ποῖς
 ξέρει, μιά ἡμέρα, ἂν εὐρῆ
 λίγη προστασία, μπορεῖ
 καὶ νὰ μὲ διαδεχθῇ ἐδῶ-
 πέρα. Τί δόξα καὶ τιμὴ!..
 ΘΩΜΑΣ, γελῶν:—Πε-
 ριφήμα, κύριε ἐνωμοτάρ-
 χα! Θὰ τὰ ξαναποῦμε!
 Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Λοι-
 πὸν σύμφωνοι. Θὰ κάμω
 κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ μικροῦ.
 Θὰ στείλω νὰ μοῦ φέρουν

ἐδῶ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Ἀννέταν.
 ΧΡΗΣΤΟΣ:—Ἀνίτα τὴ λένε, κύριε
 ἐνωμοτάρχα.
 Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ:—Δὲ βαρύνσαι!
 Ἀννέτα, Ἀνίτα, τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ τὴν
 κάμω νὰ μιλήσῃ... θὰ βεβαιωθῶ περὶ
 τοῦ ἀληθοῦς τῆς καταγγελίας καί... θὰ
 εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι πρέπει, ἀμα

μάθω ἀπὸ τὸν μικρὸν τὴν ἡμέραν καὶ
 τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος. Τώρα, κύ-
 ριε Κερουέλ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ
 σᾶς ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ ἐξακολουθῶσω
 τὴν ἀναφορὰν μου. Χαίρετε!
 Καὶ ἐνθ' ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ ἀνεψιός του
 ἐξήρχοντο, ὁ Πάνδωρος ἐμουρμούριζεν:
 —Τί ἱστορία, Θεέ μου, τί ἱστορία!..
 Καλὰ εἴμαστε ἡσυχοὶ ἐδῶ-
 πέρα!.. Ἄχ, μορέ! δὲν
 θὰ τὸν βάλω ἐστὸ χέρι, τὴν
 παλῆάνθρωπα, τὴν σαλτι-
 μπάγκο, ποῦ ἤλθε νὰ μᾶς
 κάμῃ τέτοιες φασαρίας;
 Τότε θὰ τοῦ δείξω τί ἐστὶ
 βερύκοκκον καὶ... Πάν-
 δωρος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
 Τὸ ἔγκλημα

—Τί τρέχει ἀρά γε;
 ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος,
 ὅταν ἀνέγνωσε, μετὰ τὴν
 παράστασιν, τὴν πρόσκλη-
 σιν τοῦ Πανδῶρου, τὴν
 ὁποίαν τῷ ἐνεχείρισεν ἡ
 Εὐφημία. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπι-
 γραφὴ «Νόμος περὶ ἐργα-
 σίας τῶν ἀνηλίκων παι-
 δίων καὶ κορασίων», τί νὰ
 σημαίνῃ; Θέλουν νὰ μ'
 ἐμποδίσουν νὰ μεταχειρί-
 ζωμαι ἐστὸ θέατρό μου τὴν
 Ἀνίτα; Δὲν μοῦ ἀρέσει
 καθόλου αὐτὴ ἡ ἱστορία,
 καὶ ἔτσι μοῦρχεται νὰ μὴν
 πάω καθόλου.
 —Γιὰ νάθλουν ἐδῶ οἱ
 χωροφύλακες; ἀπήντησεν
 ἡ γραῖα. Ὁραῖα, μὰ τὴν
 ἀλήθεια! Καὶ τὸ σχέδιόν
 μας τότε τί γίνεται; Ἀ-
 κουσέ με, Ἀντώνη. Μὴν
 τὰ χαλάσῃς μὲ τὴν ἐξου-
 σία. Θὰ σὲ ζημιώσῃ ἀλλὰ
 δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἔστω,
 θὰ μᾶς ἀπαγορεύσουν νὰ

«Μὴ φοβᾶσαι, μικρὴ μου...» (Σελ. 398, στ. β'.)